

1

De groepsleiding dacht dat ik niks in de gaten had, toch wist ik bijna zeker dat er iets stoms ging gebeuren. Alleen had ik nog niet ontdekt wat.

We deden verstoppertje in het donker omdat Rosalie jarig was. Ik zat net verstopt in de keuken, ingeklemd tussen de grote voorraadkast en de muur, toen ik de stem van Marieke hoorde. We hadden vier groepsleiders en zij was de aardigste. De deur naar het kantoortje naast de keuken stond open. ‘Dat kun je echt niet doen,’ zei Marieke, ‘dat heb ik je vorige week al gezegd. Je moet dit eerst met de kinderen bespreken. Je mag ze hier niet buiten houden.’

Marieke probeerde zachtjes te praten, toch kon je aan alles horen dat ze boos was. ‘Nee, de kinderen weten nog niets, maar als jij hiermee doorgaat, vertel ik het ze wel! Dag Jan!’ Daarna leek het net of Marieke huilde en ik dacht: Jan, wie is dat ook alweer? Ineens wist ik het: Jan Reimers is de baas van ons groepshuis en van vijf andere huizen. Hij ziet eruit als een echte directeur in een net pak met een dikke bril op zijn neus. Heel af en toe komt hij langs bij ons in De Haven en dan praat hij vooral met de groepsleiding.

Wát had Marieke ons nog niet verteld? We hadden pas nog met haar op het praatkleed gezeten. Dat was een grappige gewoonte in ons huis: als er iets aan de hand was, dan gingen we

op het grote kled in de speelkamer zitten om erover te kletsen. Moest er soms iemand weg uit onze leefgroep? Gingen we verhuizen naar een kleiner huis? Of kwam er misschien een lastig kind bij? Dat zou erg stom zijn geweest, want ze hadden hun handen vol aan ons.

Ondertussen zat ik al een tijdje naast de kast. Ze konden me niet vinden. Als iemand jarig was, deden we altijd iets gezelligs. Dus nadat we uit school kwamen, stond de taart al klaar. Ludo en Marieke hadden speciaal voor Rosalie een grote vette slagroomtaart met roze marsepeinen bloemen uitgekozen.

We kropen in de huiskamer met zijn allen op de grote banken en hebben eerst gezongen. Daarna gaven we om de beurt iets aan de jarige of zorgden voor een kort optreden.

Twanneke van vijf had een prachtige tekening gemaakt met bloemen in alle kleuren van de regenboog.

Julius begeleidde zichzelf op zijn gitaar en deed een rap.

*'Rosalie, stoere meid
inmiddels dertien jaar
altijd tot hulp bereid
staat ze voor je klaar.
Soms kan ze doordraven,
dat doen er meer,
hier in De Haven.
Wie haar ziet,
vergeet haar niet.
Mooie ogen,
blauw en rond,
zwarte haren,
leuke mond.'*

Rosalie straalde helemaal en Ludo zei op overdreven toon: 'Dat vind ik héél knap van je, Julius.'
Mathijs dreigde het te verpesten en riep:

*‘Ogen blauw en rond
en een dikke kont.’*

Wij moesten stiekem lachen, maar Rosalie lachte niet en Marieke riep boos: ‘Mathijs, je moet iets verzinnen om het goed te maken, anders kun je naar je kamer vertrekken.’

Mathijs ging midden in de kamer staan en keek Rosalie uitdagend aan. Er kon nu van alles gebeuren: of hij bedacht iets leuks of hij deed er een schepje bovenop door nóg een rot-opmerking te maken.

Deze keer ging het goed, want hij vertelde een mop over een meisje dat Rosalie hette en met de trein mee moest. ‘Mag ik over uw land?’ vroeg ze aan een boer, ‘dan haal ik nog net de trein van halfelf naar Utrecht.’

De boer antwoordde: ‘Natuurlijk, en als de stier je ziet, haal je met gemak de trein van tien uur.’

Rosalie moest er hard om schateren, vooral omdat het over Utrecht ging, waar ze gewoond heeft.

Kleine Amber en ik deden een dansje en daarna was Bjorn aan de beurt.

Die maakte Rosalie nog blijer doordat hij ter ere van haar alle treinstations van Eindhoven naar Utrecht opnoemde. Ons huis ligt in een dorp vlak bij Eindhoven. ‘Eindhoven, Eindhoven Beukenlaan, Best, Boxtel, Vught, ’s-Hertogenbosch, ’s-Hertogenbosch-Oost...

Het werd wel een beetje saai, dus greep Ludo in. ‘Dat is héél knap van je, Bjorn, en de rest doen we volgende keer.’

Als Bjorn eenmaal begint, weet hij niet van ophouden: ‘...Zaltbommel, Geldermalsen, Culem...’

‘Stop!’ commandeerde Marieke.

‘Ha, het is een stoptrein,’ riep Mathijs.

We hadden allemaal lol, behalve Bjorn want die dook boos onder de grote eettafel en kwam er voorlopig niet meer onderuit.

Na de taart en de cola mocht Rosalie zeggen welk spel we gingen doen.

Ze koos voor verstoppertje in het donker. Dan deden we in het hele huis alle lichten uit, behalve in het kantoortje. Je mocht je overal verstoppen, alleen niet op je eigen kamer, want dan bleef je eindeloos zoeken. Ludo en Marieke speelden ook mee.

En wie 'm was, mocht als enige een zaklamp gebruiken.

Mathijs wilde als eerste zoeken en ging in het kantoortje van de leiding zitten om tot vijftig te tellen. Wij zochten allemaal zo snel mogelijk een goede plek. Ik wilde samen met Twanneke in de kast onder de trap in de hal kruipen, maar daar zaten Rosalie en Julius al.

'Wauw,' zei ik, 'samen in de bezemkast.'

'Wegwezen,' gromde Julius, 'het is hier al vol.'

Twanneke en ik besloten naar de douche te gaan op de eerste verdieping. Als je in het donker achter het douchegordijn zat, was je niet te zien. Ik ging op het stoeltje zitten dat in de douche stond en Twanneke kroop op mijn schoot. Zo zaten we een tijdje stil bij elkaar. Ineens begon Twanneke over zijn ouders. 'Hannah, weet je dat mijn moeder in een ziekenhuis woont omdat ze zichzelf spuitjes geeft. Daarom doet ze raar. En mijn vader zit in de gevangenis.'

Wat een familie, dacht ik, dan valt die van mij nog mee.

'En woensdag komen mijn opa en oma mij halen,' ging Twanneke verder.

Ik schrok. 'Voorgoed, Twanneke?'

'Nee, we gaan de hele middag ijsjes eten en naar de speeltuin.

Ik ben zo blij en ik kom terug bij jou, hoor.'

'Fijn,' zei ik, want hij was het kleine broertje dat ik had willen hebben.

Ineens kwam Mathijs de badkamer binnen. We hielden onze adem in. Hij scheen met zijn lamp op het douchegordijn en riep: 'Boe!'

Twanneke barstte los in prehistorisch gebrul. We verbaasden ons er iedere keer over dat een kleuter zo veel lawaai kon maken.

Mathijs riep: 'Jullie zijn erbij!'

Nadat we allemaal weer beneden waren, mocht Bjorn zoeken. Mathijs had hem als eerste gevonden, omdat hij nog steeds kwaad onder de tafel zat.

Bjorns boze bui was meteen over, want hij vond het stoer om met een zaklamp door het donkere huis te sluipen. Hij wilde naar het kantoortje lopen om af te tellen, toen Mariekes telefoon een of ander melig liedje begon te zingen. Ze keek op haar schermje en zei met een ernstig gezicht: 'Ik moet nu even in het kantoortje zijn. Bjorn, ga even in de wc tellen.' Ik verstopte mij dus naast de voorraadkast en hoorde zo dat rare gesprek van Marieke. Nadat ze begon te huilen, ben ik weggeslopen.

In de huiskamer keek ik recht in de zaklamp van Bjorn.

'Hannah, betrapt! Je bent betrapt! Hup, bij Julius op de bank, want die heb ik als eerste betrapt.' Bjorn klonk erg triomfantelijk, alsof hij de vangst van zijn leven had gedaan.

Ik viel naast Julius neer en ik ontplofte bijna, want ik zou hem het liefst alles verteld hebben, maar ik moest het zeker weten. Daarom besloot ik er eerst met Marieke over te praten.

De volgende morgen hoorde ik bij het ontbijt dat Marieke een paar dagen vrij had. Dat vond ik stom, want ik wist niet of ik zolang mijn mond kon houden.

Ludo was er wel omdat hij in ons huis was blijven slapen. Maar aan hem ging ik echt niet vragen wat er aan de hand is. Trouwens, dan zei hij toch niks, want Ludo kon je heel goed laten voelen dat je nog een kind was.

We moesten voor het ontbijt om halfacht beneden zijn en bijna iedereen kwam weer eens te laat. ‘Halfacht is bij mij halfacht,’ zei Ludo streng.

‘Bij mij niet,’ antwoordde Mathijs, ‘want het is nu vijf over halfacht.’

‘Houd je flauwe grappen voor je,’ mopperde Ludo.

Daarna kreeg Rosalie ruzie met Bjorn. Ze wilden alle twee tegelijk de hagelslag pakken en Bjorn was iets sneller. Hij is heel smal en mager en lijkt dan net een autistische reiger die doodstil in het water staat en op kikkers loert. En dan ineens: weg hagelslag!

Rosalie stortte zich onmiddellijk in haar rol van dramaqueen. ‘Altijd moeten ze mij hebben! Niemand houdt van mij.’

Daarna begon ze te huilen met van die lange aanstellerige uithalen. Twanneke sprong op en sloeg zijn armpje om haar heen. Hij houdt van iedereen in ons huis en wie verdriet heeft

wordt bedolven onder zijn troost. ‘Stil Roosje, niet huilen Roosje.’

Ondertussen ging Bjorn onverstoorbaar door met een laag van twee centimeter hagelslag op zijn brood te strooien.

Ludo rukte het pak uit zijn handen en snauwde: ‘Nu is het afgelopen. Strafpunt!’

Het is een oude regel die ze vergeten hebben af te schaffen. Bij drie straffunten houden ze een euro in van je zakgeld. De andere groepsleiders gebruiken ’m bijna nooit meer, maar Ludo is nog van de vorige eeuw.

Mathijs vond het flauw. ‘Kom op, Ludo!’

‘Hij doet het altijd,’ antwoordde Ludo, ‘en verder hebben we al veel te weinig hagelslag, want er verdwijnen volgens mij pakken hagelslag uit de grote voorraadkast.’

Daar werden we allemaal stil van. Zelfs Rosalie hield op met loeien.

‘Alleen hagelslag?’ vroeg ik, want in die kast stonden ook pakken suiker, blikken met soep en groenten, havermout, thee, koffie en nog veel meer.

En Mathijs vroeg stomverbaasd: ‘Ludo, controleer jij dan elke avond de pakken hagelslag?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

Ik dacht: Mathijs zou best gelijk kunnen hebben. Ludo, de hagelslagcontroleur. Hij had meer van dat soort geniepige dingetjes. Bij hem had je vaak het gevoel dat hij je de hele dag wil betrappen op iets wat niet mocht.

‘Misschien heeft Rosalie zelfs ’s nachts honger,’ zei Mathijs vals.

En daar ging de sirene van Rosalie weer af en Mathijs kreeg ook een straffpunt.

Volgens mij was Rosalie niet de dief, maar ze eet wel erg veel. Dat is het enige minpuntje aan haar. Verder is ze heel aardig en een geweldige toneelspeelster. Ze zat vorig jaar nog bij mij in groep 7/8 en was de ster van de afscheidsavond. Daarna

ging ze naar de middelbare en werd ik achtstegroeper. Onze afscheidsmusical was een stuk minder leuk zonder haar.

Ludo klapte in zijn handen. ‘Nu is het klaar. Bjorn geef die hagelslag aan Rosalie en we gaan rustig verder met ontbijten.’

De rust duurde ongeveer een minuutje, want toen vroeg Amber: ‘Waar is mijn broer?’

Iedereen begon weer door elkaar te tetteren.

‘Julius ligt vast nog in bed.’

‘Julius is altijd te laat.’

‘Pubers staan nooit vroeg op.’

En Bjorn riep nu: ‘Stafpunt, strafpunt!’

Mathijs en ik kregen de opdracht om boven te gaan kijken waar Julius bleef.

We klopten op zijn deur en er kwam geen antwoord.

‘Julius,’ riep ik, ‘het is al bijna acht uur. Je moet opstaan.’

Mathijs zong: ‘Ontwaak, ontwaak, de morgen breekt aan!’

Vanuit de kamer klonk eerst wat gerommel en even later snauwde Julius: ‘Donder op, laat me met rust.’

Mathijs en ik keken elkaar aan en we dachten alle twee hetzelfde: Julius heeft het weer.

Soms waren kinderen in ons huis verdrietig of gewoon boos omdat ze er moesten wonen. Dan kon je naar de groepsleiding gaan om erover te kletsen of om lekker uit te huilen. Daar had Julius nooit zin in. Hij sloot zich liever op in zijn kamer en zat er de hele dag kwaad te zijn op zijn ouders. Zijn vader kwam uit Suriname en is na de geboorte van Julius’ zusje Amber teruggegaan naar zijn land. Zijn moeder probeerde alleen voor haar kinderen te zorgen en dat ging mis. Zo kwamen Amber en Julius na wat omzwervingen in De Haven terecht.

‘Die komt vandaag niet meer beneden,’ zei ik.

Dat was pech, want ik had intussen bedacht, dat ik mijn geheim aan Julius wilde vertellen. Hij was zestien, de oudste van onze groep en ik vertrouwde hem.

‘Laat hem maar zitten,’ zei Mathijs, en hij had gelijk.

De leiding had ooit geprobeerd Julius zijn kamer uit te halen en dat was op vechten uitgedraaid. Hij ging drie keer per week naar de sportschool en werkte zonder moeite twee groepsleiders zijn kamer uit. Vervolgens barricadeerde hij zijn deur. Vanaf die tijd lieten ze hem met rust, en dat hielp. Na een dagje mokken op zijn kamer was Julius weer de oude.

‘Hij moet wat eten,’ zei ik tegen Mathijs.

Toen Julius zich de vorige keer opsloot in zijn kamer, zei zeurpiet Ludo: ‘Als hij honger heeft, zal hij toch naar beneden moeten komen.’ Dat weigerde Julius. Achteraf vertelde hij tegen ons dat hij buikpijn had gehad van de honger. Dat vonden we stoer.

‘Plan!’ zei Mathijs.

Als hij dat zegt, is het net of er een lampje aanplopt.

Terwijl we naar beneden liepen, vertelde hij hoe we het zouden aanpakken: ‘Ik ga Ludo afleiden en jij pikt in de keuken wat eten.’

In de huiskamer ging het bijna fout, want inmiddels was Kirsten er.

Er blijft altijd één groepsleider bij ons in huis slapen en om acht uur ’s ochtends komt er iemand bij.

Kirsten werkte in die tijd pas sinds twee weken bij ons in De Haven en Mathijs en ik hadden geen idee wat zij ervan zou vinden.

Mathijs liep de grote speelkamer in en deed alsof hij struikelde over een autootje dat Twanneke had laten slingeren. Daarna begon hij luid te krijsen en stortte zich languit op het grote praatkleed.

Zelfs Rosalie had hem niet kunnen verbeteren. Die rende trouwens als eerste naar Mathijs toe en maakte er nog meer drama van. ‘Kom gauw,’ schreeuwde ze, ‘Mathijs is gevallen. Hij ziet er heel raar uit.’

Later hoorde ik van Mathijs dat hij expres in een soort rare kronkel was gaan liggen om het ‘effect te verhogen’.

‘Rustig, rustig,’ riep Ludo. Dat hielp natuurlijk niks, want de hele kudde stopte met het opruimen van de ontbijtspullen en holde van de huiskamer naar de speelkamer.

Ik dook de keuken in en pakte snel een paar boterhammen en een stuk worst.

Daarna keek ik nog even in het kantoortje op de lijst die op het prikbord hing en zag dat Ludo tot tien uur in de groep bleef. Daarna zou hij worden afgelost door Mandy. Dat stelde me gerust, want die liet Julius vast niet verhongeren.

Nu moest ik nog ongezien naar de hal zien te komen met mijn smokkelwaar.

Dat lukte bijna, maar op het laatste moment liep ik in de huiskamer Rosalie tegen het lijf. ‘Jij bent dus de dief,’ zei ze en het klonk heel erg opgelucht. Ze was natuurlijk blij dat ze nu kon bewijzen dat zij ’s nachts niet doorging met haar vreetbuien.

‘Nee,’ fluisterde ik, ‘dat is voor Julius, die heeft het weer.’

‘Oké, wegwezen,’ fluisterde ze.

Boven klopte ik aan bij Julius en riep: ‘Ik heb eten voor je.’ Het bleef even stil.

Ik riep het nog een keer. Er klonk wat gemompel, er werd met iets geschoven. Julius had zijn bureautje voor de deur gezet. Toen hij de deur opendeed, had hij zijn pet op. Volgens mij sliep hij er zelfs mee. Voor ons was die pet heel handig, want je wist meteen hoe zijn pet stond. Klep naar voren betekende: ik heb de pest in, dus blijf uit mijn buurt. Klep naar achteren: je kunt gewoon tegen me praten.

Deze keer stond de klep op chagrijnig en ik kon zien dat hij gehuild had, maar ik waagde het erop en gaf hem zijn ontbijt.

‘Van Mathijs en mij en een beetje van Rosalie.’

Hij nam het aan, glimlachte en deed de deur weer dicht.

Beneden stond iedereen inmiddels klaar om naar school te gaan.

‘Waar zat je?’ vroeg Ludo.

‘Wc,’ antwoordde ik en ik vroeg met een onschuldig gezicht: ‘Wat is er met Mathijs gebeurd? Ik hoorde hem gillen.’

Rosalie speelde goed mee. ‘We dachten allemaal dat Mathijs zwaargewond was.’

‘Ja,’ zei Mathijs, ‘het was meer de schrik dan iets anders. Gelukkig struikelde ik over een Renaultje van Twanneke en dat is mijn lievelingsmerk. Als het een Fordje was geweest, had ik hier vast niet meer gezeten.’

Bjorn barstte onmiddellijk los: ‘De Ford Ka, de Ford Fiësta, de Ford Focus, de Ford Kuga...’

Kirsten riep dat we nu echt moesten gaan, anders hield Bjorn niet op. Nu waren het de Fords, maar hij wist ook alle voetbalclubs met aanvoeders uit de eredivisie of welke kattenrassen er zijn.

We zaten op basisschool De Opstap vlak bij ons huis. Behalve Julius en Rosalie, want die fietsten samen naar de middelbare. Terwijl we samen met Kirsten naar school liepen, bracht ik verslag uit aan Mathijs.

‘Goed gedaan, Hannah,’ zei hij tevreden. Daarna kon hij het niet laten om een flauwe opmerking te maken: ‘Meisjes met brillen zijn toch slimmer dan ik dacht.’

Het was meestal leuk in onze leefgroep, maar soms niet.